

tror, at den tidligere Erfaring skulde have lært os, at der kunde blive Spørgsmaal om, at nogen Gaardmand eller ialtfald flere Gaardmand skulde kunne slippe bort fra Indkomstskatten ved at gaa under en Indtægt af 400 Rd. Jeg har en hel Del Erfaring fra Eigningen af de senere Indkomstskatter, og i vor Egn, — tør jeg ialtfald forsikre det ærede Medlem — har det ikke været Tilfældet. Det er jo muligt, at der kan findes saadanne enkelte Tilfælde, men at bygge nogenstomhelst Regel derpaa, hvad det ærede Medlem syntes at forsøge, tror jeg ikke er rigtig. Naar Flertallet har ment forslagsvis at kunne bringe en saadan Skattelempe frem, som vi have gjort, saa antager jeg, at det ærede Medlem vil have lagt Mærke til, hvori vi have søgt en Rettesnor derfor. Det er nemlig i det Samme, hvorpaa vi have bygget selve Procenten saavel for Formuen, som for Indtægten. Vi have nemlig kalkuleret, at Skatteindtægten omtrent vil vise sig at udgjøre 10 pCt. af Skatteformuen. De ville se det, naar vi have ansat Skatteindtægten til at udgjøre omtrent 200 Millioner og Skatteformuen til 2 Milliarder. Overføre vi ganske det samme Maal paa Forholdene med Hensyn til Skattelemper, saa vil man finde, at det svarer til, at vi have foreslaaet Skattelemper i Hundrede for Indtægter, men i Tusinde for Formuer. Om dette nu er det Rigtige, skal jeg ganske lade staa hen; jeg antager, at dette er af de Punkter, hvorom vi senere kunne forhandle. Der er jo ogsaa faldet Ytringer nok her i denne Sal, som gaa ud paa, at vi paa ingen Maade tilsigte nogen uberettiget Skattefritagelse, medens jeg paa den anden Side maa fastholde, at en Fritagelse og Lempe for Formuen bør finde Sted for de mindste; thi der er en Grændse, hvor den Anke vilde kunne faae Vægt mod enhver Formuebeskatning, at den virker mod Systemet til at spare; og denne Grændse ligger netop ved de mindste Formuer. Medens jeg ikke antager, at Nogen tror, at det skulde faae nogen Vægt overfor de større Formuer med Hensyn til Systemet til at lægge op, om der skal betales en Smule Skat eller ikke, findes der, som sagt, en Grændse, hvor det kan faae Vægt med Hensyn til de mindre Formuer; og det er der, jeg antager, at der maa finde Lemper eller Fritagelser Sted efter de Regler, vi have foreslaaet. Forøvrigt ville ærede Medlemmer ogsaa se, at her aldeles ikke er Tale om at opstille noget egentligt Ny; thi de Grændser, vi have foreslaaet, svare efter Pengeforholdene i det Hele for Indtægternes Bedkommende til det, som var gjældende i 1870. Det ærede Medlem har derfor heller ikke Ret, naar han vilde gjøre gjældende eller vilde antyde, at vi i Betænkningen havde fremstillet Sagen, som om det var en Byrde, vi vilde vælte over paa de bemidlede Klasser. Jeg anmoder det ærede Medlem om at læse Betænkningen igjennem endnu engang, og han vil da finde, at han ikke har havt

Ret til at belyse den paa denne Maade; der findes ingen Ytringer i Betænkningen, der kunne give ham Ret dertil. Naar det ærede Medlem ankede over min Udtalelse igaar eller iforgaars, naar det nu var, overfor den høitærede Conseilspræsident og sagde, at den var fremkommen som en politisk Polemik, som han ønskede skulde være udenfor denne Forhandling, saa henstiller jeg til den ærede Forsamling at dømme om, hvem der har fremkaldt den. Det har ikke været mig ved mit Indledningsforedrag. Maaſte har det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Tvermoes) givet nogen Grund dertil, men den, der har fremkaldt den, den, der har kastet den politiske Handske, er den høitærede Conseilspræsident. Fra det Dieblif af, da han sagde: Flertallet vil ogsaa her fortsætte en passiv Modstand ved at forhindre, at der sker noget for Forvarsvesenet, var den politiske Handske kastet, som jeg ikke tror at have optaget paa nogenstomhelst haard Maade. Det ærede Medlem lagde mig endelig nogle Ord i Munden, som jeg maa fratægge mig. Han mente nemlig, at jeg skulde have sagt, — ja, han brugte udtrykkelig disse Ord — at denne hele Sag fra min Side blev gjort til en Valgmanøvre. Jeg vil ligeledes anmode det ærede Medlem om at læse mine Ord i den Henseende igjennem, eller jeg kunde maaſte faae Lov til at gjentage disse Ord, der lode saaledes: „Er det denne Befolkning“, — nemlig Bælgerbefolkningen — „som den ærede Conseilspræsident siger til, er det denne, som mangler Dnsket om at gennemføre denne Sag ved Hjælp af en Indtægts- og Formuesskat, ja, saa kommer Tiden, hvor dette Spørgsmaal kan blive afgjort, og jeg finder det meget godt, at et Spørgsmaal som det foreliggende — og dette er allerede tidligere udtalt her i Salen — der er saa forholdsvis nyt for Bælgerbefolkningen, ogsaa kan komme til at foreligge under en Valghandling, inden det endelig bliver slaaet fast“. Jeg vil henstille, om Nogen deri vil finde en Valgmanøvre. Men forøvrigt, vilde det dog ikke være en ganske mærkkelig Valgmanøvre fra dette Things Flertals Side. Vi staae med en Udsigt til en Opløsning af Thinget, og mon det saa skulde være en Maade at gjøre Valgmanøvre paa at gaa ud til Bælgerne og sige: Bore Modstandere ville fritage Eder for en Indkomstskat; vi ville give Eder den. Kan dette mine Herrev, anses for en Valgmanøvre? Er dette ikke meget mere, at vi give vore Modstandere de bedste Kort paa Haanden, naar man overhovedet vil gjøre Valgmanørebetraktningen gjældende, og det er min alvorlige Mening, at vi overfor den danske Bælgerbefolkning idvise en høj Grad af Lillid til dens politiske Oplysning, naar vi i dette Dieblif gaa ud med et Program som dette, der forlanger en overordentlig Formue- og Indkomstsskat af den. Det ærede Medlem mente forøvrigt, at vi ikke vilde fastholde vort Vilkaar. Han har baade Ret og